

Selmana Santa

SAN ISIDRO LABRADOR

SA POBLA
2025
PROGRAMA

Salutació

Estimats poblers i pobleres,

La Setmana Santa arriba un any més a sa Pobla, un temps de tradició i retrobament. Són dies marcats per les processons i els actes litúrgics, però també per costums tan nostres com fer panades i robiols en família, moments que ens recorden la importància de compartir i mantenir vives les nostres arrels.

El Dimarts de Pasqua, el tradicional pancaritat a Crestatx ens convida a gaudir de l'aire lliure i de la companyia dels nostres veïnats i amics, reforçant els lligams que ens uneixen com a poble. Aquesta festa, que combina tradició i convivència, és una oportunitat per celebrar la nostra identitat i la riquesa del nostre llegat cultural.

Vull aprofitar aquestes línies per agrair a la Parròquia de Sant Antoni Abat, a totes les confraries i a les persones que, amb el seu esforç i dedicació, fan possible que la Setmana Santa poblera es visqui amb solemnitat i esplendor. La seva feina és essencial per mantenir aquesta tradició viva i perquè tots en puguem gaudir.

Desitj que aquests dies ens permetin trobar moments de reflexió, de germanor i de festa, cadascú segons la seva manera de viure la Setmana Santa. Que siguin dies per compartir, recordar i gaudir del nostre poble i de la seva cultura.

Bones festes de Pasqua a tots i totes!

Biel Ferragut i Mir

Batle de sa Pobla

Salutació Setmana Santa 2025

Aquests dies passats he tingut uns moments de reflexió al Santuari de Lluc, i varen captar la meua atenció aquestes paraules de Sant Ignasi del seu llibre d'exercicis en el nombre 23: "L'home va ser creat per lloar, fer reverència i servir a Déu nostre Senyor i, així poder salvar la seva ànima"

Mirau, no sé si estau d'acord, que avui en dia la nostra societat està arraconant de cada vegada més a Déu, i per un creient Déu ha de ser el seu origen i meta. En la relació entre la criatura i Déu està en joc la plenitud i la salvació de la persona.

Sant Ignasi ens explica aquesta relació salvadora amb tres verbs, que avui en dia també semblen estar arraconats, tal vegada perquè ens sonen antiquats, aquests són: lloar, fer reverència i servir, tres verbs que defineixen tres actituds fonamentals en la vida de les persones.

Com les vivim?

1. **Lloar** a Déu nostre Senyor.

Lloar és viure en agraïment, fer de l'agraïment una actitud fonamental de la nostra vida. Agrair és una dinàmica de vida i fecunditat, mentre que queixar-se i lamentar-se és estèril.

2. **Fer reverència** a Déu nostre Senyor.

És reconèixer a Déu com el Senyor de la nostra vida i viure segons la seva voluntat. En els desafiaments grans i petits, en les decisions importants o manco transcendents del dia a dia hem de cuidar el nostre discerniment, això vol dir defensar la nostra llibertat de les pressions exteriors i de les temptacions interiors. La reverència sols a Déu és la font de la llibertat.

3. **Servir** a Déu nostre Senyor.

¿Què és el servei autèntic? Moltes vegades és un concepte molt devaluat: no és simplement fer coses, ni molt manco fer coses de qualsevol manera.

És deixar de ser el centre i posar-se als peus dels altres. No hi ha servei autèntic sense abnegació.

Viure la Setmana Santa, és viure aquests tres verbs en primera persona, tal com els va viure Jesús, en ell tenim el model a seguir, precisament si Jesús mor a la creu és per la fidelitat al Pare i si ressuscita és per testificar que la Vida és el premi a Lloar, Fer reverència i Servir a Déu nostre Senyor.

Bona Setmana Santa i Bona Pasqua.

Felip Salvador Diez Forteza

Rector de Sant Antoni Abat de Sa Pobla

Programació Setmana Santa 2025

- Dissabte del Ram** A les 19.00 hores. Missa i pregó a càrrec de **Felip Cerdà Cerdà** i seguidament concert de la Coral de sa Pobla.
- Diumenge del Ram** A les 11.00 hores. Processó (plaça del Metge Duet). Benedicció dels rams i Ofici de la passió amb la banda de la Mare de Déu de Lluc.
Missa de la Confraria del Bon Jesús.
- Dilluns Sant** A les 19.30 hores. Celebració comunitària de la Penitència.
- Dimarts Sant** A les 20.15 hores. Els Passos a l'església
- Dijous Sant** A les 19.30 hores. Celebració litúrgica del Sant Sopar.
A les 21 hores. Processó.
En acabar la processó. Hora Santa a la Casa Santa. (R. Franciscanes)
- Divendres Sant** A les 9 hores. Laudes a la Casa Santa (Missioneres V.D.)
A les 19.30 hores.
Celebració litúrgica de la mort de Jesús.
A les 20.30 hores.
Terratrèmol i Davallament Solidari
A les 21 hores. Processó.
- Dissabte de Pasqua** A les 20 hores. Vigília pasqual.
- Diumenge de Pasqua** A les 8.30 hores. Processó de l'Encontre i ofici de Pasqua.

Pregó de Setmana Santa a sa Pobra 2024

Joan Enric Capellà i Cervera

En Joan Enric Capellà i Cervera és una persona inquieta, emprenedora, compromesa amb el seu poble i amb el progrés de la societat. No s'amaga de la seva condició cristiana, seguidor de l'escepticisme científic, amant del coneixement i dels llibres, així com un permanent cercador de la veritat.

El seu activisme social a sa Pobra l'ha dut a participar d'associacions com l'Obra Cultural Balear, la Confraria de Santa Margalida, l'Associació de Confraries, va ser regidor del 2008 al 2015, i actualment és el president de l'APIMA de Son Basca.

És Doctor en Geografia, i té una trajectòria professional lligada al turisme de més de 20 anys, coneixement que ara canalitza a través de la seva empresa de consultoria turística. Recentment ha publicat el seu primer llibre sobre la relació del turisme i el desenvolupament de Mallorca.

I des de fa tres anys està expandint els seus coneixements i és soci d'una empresa tecnològica d'inversions automàtiques.

Responent a la cridada de l'Associació de Confraries per a fer aquest pregó de Setmana Santa de l'any 2024, amb gust i honorat aquí me teniu, amb un pregó titulat: Siau la Llum del Món.

Comencem amb una mica de filologia, perquè el valor de les paraules és crucial.

Siau la Llum del Món

Què significa? Si acodim al nostre diccionari, al que per cert de cada vegada tenim més potejat i denigrat en favor de la riquesa gramatical de les xarxes socials i del reggaeton que regnen entre el nostre jovent i no tant jovent, defineix pregó com a:

Discurs pronunciat en públic en ocasió d'una festa o d'una celebració, que anima la gent a participar-hi.

Per tant, dos conceptes ben interessats aquí introduïts: festa o celebració, i que el meu pregó es suposa que ha "d'animar" a la gent a participar-hi.

I a quina **festa** vos he d'animar a participar? Els qui som aquí per ventura ho tenim tots més o manco clar, o per ventura ens enduríem alguna sorpresa. Però el que està clar és que la resposta que podem trobar aquí defora pot ser tot un espectacle. Si ara demanéssim a la gent a quina festa he d'animar a participar amb aquest pregó: creis realment que respondria tothom el mateix? O més aviat ens trobaríem amb un compendi de diferents respostes, fins i tot extravagants entre elles?

La gènesi de la festa que arrancam demà amb el Diumenge del Ram, és la **Setmana Santa**. Però no és una setmana qualsevol:

no és la setmana “Blanca”, no és un simple pont festiu, Ono és una segona Setmana de Carnaval (tot i que molts s’ho pensen), no són jornades gastronòmiques de panades, risses i robiols (i manco ara que ja n’hi ha tot l’any), ni és l’arrencada de la temporada turística. És una setmana “Santa” perquè està relacionada amb una santedat, en aquest cas Jesucrist, i en els darrers dies de la seva vida terrenal. I per què Jesucrist és una figura “Santa”? Perquè està relacionada amb un poder sobrenatural, diví, universal, els cristians li posam el nom de Déu, una paraula que de cada dia sembla que molesta més. Per tant, feim una festa per celebrar el **significat de la mort de Jesús a la creu**, el que en antroposofia sovint es coneix com el Misteri del Gòlgota, i que aportà una nova forma de pensar, i mirar a la mort com una continuació de la vida, i no com una fi de la mateixa.

Clar està que en temps de ple **domini de la ciència materialista** i dogmàtica actual, fonamentada en la raó subjectiva i humana, se’ns allunya de qualsevol cosa que faci olor a divinitat, a espiritualitat. No és un fet d’avui, ja duim segles així. Tot i que actualment ens toca viure un constant adoctrinament ideològic al que esteim sotmesos.

Usar avui dia paraules com Jesucrist, Déu, Cristianisme, Sant, espiritual, sona a ranci, a antic, a desactualitzat, a batalletes del Rei Pepet. No només no està de moda, sinó que és una infàmia per molts. Per altra banda, cada dia abunden més els **nous referents**: enlloc de Jesucrist tenim a en Messi, na Rosalía, fins i tot na Belén Esteban; enlloc de Déu usam altres referents que fan menció al mateix però no fan tanta de nosa: naturalesa, l’univers, les forces energètiques. Enlloc de fe en el Cristianisme sí que tenim fe en una ideologia política, en l’administració, en les ONG. No podem ni pronunciar la paraula Sant pels dubtes que ens generen, però en canvi no tenim cap dubte per titllar algú de crack, visionari, o fora de sèrie. I en quant al concepte clau, espiritualitat, aquí ja l’hem morta, i ben morta. No podem gosar ni

plantejar una vida espiritual, diferent a la terrenal, però en canvi tot lo dia cercam alienígenes per allà dalt, seguim amb hipòtesis de l’origen de l’univers, o ens tiram a consumir substàncies per viure a “un altre món”.

Vos he d’advertir que jo **no sóc cap erudit**, tampoc vos puc dir que hagi tengut vivències espirituals profundes, i per tant no vos puc transmetre la meva plena vivència de la Setmana Santa en el sentit que me sent que hauria de ser. Per això, vos he de parlar des del meu pensar, des del meu sentir, i des de la meva imaginació. Fins aquí on arribi.

Tot i haver nascut en una família creient però no practicant, i haver anat a una escola religiosa, he de confessar que vaig ser un nin de poca fe cristiana. D’aquesta manera me plant als meus disset anys, absent de vivència religiosa, **i me fan confrare**. Dic que me fan, i no que m’hi vaig fer, perquè realment fou gràcies a la meva tia Miquela Crespí, de cas Sero, qui ens va fer de la Confraria de Santa Margalida.

He de reconèixer que els meus primers anys de confrare foren d’una **vivència purament superficial**: no vaig assistir mai a cap acte religiós, només tenia esment a que el vestit estigués impecable, arreplegar-nos amb els amics, ubicar-me a la banda que me pertocava, i butxaques a rebentar de caramels. Ni imaginava que un confrare és un penitent, i la processó hauria de servir d’experiència religiosa, d’introspecció, perquè el viatge més llarg i més difícil, és el que feim cap endins de nosaltres mateixos.

Iniciava la meva dècada dels 20, i qui acabaria essent el meu mestre acadèmic, el **Dr. Miquel Seguí**, va començar a despertar quelcom dins mi. Ell, de profundes conviccions catòliques, tenia en mi el típic jove incrèdul i ben allunyat de tot el que feia olor a religió. Sí, jo era confrare, però com he dit un confrare superficial, buit, que menjava panades i gaudia d’uns dies de vacances. En Miquel me va començar a fer la catequesi que fins al moment no m’havien fet. M’ho va

fer des de la seva militància més ferma, des de la seva convicció més extrema, i des de la millor de les seves voluntats. Jo no ho havia demanat.

De fet, inicialment me rebel·lava contra els seus sermons i predicacions. Hi havia dins mi una **resistència** molt forta, que no permetia escoltar ni incorporar aquells sebres i aquella fe que ell me transmetia. Una resistència que inicialment jo la manifestava amb ironia, sempre respectuosa i un tant disfressada de bones maneres, intentant argumentar qualsevol cosa per a desmuntar els fonaments de la fe que me transmetia en Miquel. Però tots els meus intents varen ser infructuosos. La seva fe, els seus arguments, eren tan poderosos, que amb bones me desmuntaven els meus propis atacs. Jo era un agnòstic convençut, com la majoria de joves del meu temps. Però això va anar canviant.

Tornem a l'etimologia de les paraules. I què significa ser agnòstic?:

Agnòstic: *Doctrina que declara incognoscible tot allò que depassa l'àmbit de l'experiència científica.*
Doctrina que declara impossible de conèixer la natura i l'existència de Déu.

A imatge de mi mateix en la meua joventut, la majoria dels nostres veïnats es senten actualment còmodes amb aquesta doctrina, l'agnosticisme, **i s'aferran al dogmatisme científic tot i que mai l'hagin comprovat.** Per exemple: quasi ningú ha vist mai un àtom, però tots hi creim. Qui ha viscut el descobriment d'Amèrica? Qui ha conegut mai un Homo Erectus? Sabíeu que només a Estats Units els errors mèdics estan entre la segona i la tercera causa de mort anual? El que vull amb aquestes preguntes és tan sols inquietar un poc les vostres neurones i posar en dubte el dogmatisme de la ciència materialista que ens domina actualment. Els qui diuen creure només en la ciència rebutjant tot principi espiritual no fan més que, irònicament, un altre acte de fe: creuen amb el que es coneix fins a dia d'avui, tot

sabent que un descobriment de demà ho pot canviar tot de nou.

Quan jo he d'encarar de forma senzilla un debat sobre fe i ciència, sense poder profunditzar o perquè no hi ha temps per fer-ho, me sol aferrar a una escena d'una pel·lícula molt coneguda, **"Contact"**, basada en una novel·la de, ni més ni manco, Carl Sagan; un dels més prestigiosos divulgadors científics del segle xx i defensor del pensament escèptic científic. L'escena en qüestió és una discussió entre una astrofísica i un filòsof cristià, sobre l'existència de Déu i d'un món més enllà del món material que percebem ara. Ella ho nega tot aferrant-se al seu pragmatisme científic, fins que a un moment determinat, ell li demana:

- Tu estimaves ton pare? - Li demana perquè son pare havia mort quan ella era petita i estava molt unida a ell.
- Sí - Respon ella.
- Idò demostreu - Li contesta ell. I ella queda sense arguments.

Vos asseguro que és la millor manera que he trobat per sembrar la llavor del pensament crític i fer obrir la ment des dels meus propis fills a qualsevol persona adulta amb qui ho coment. Quan els encaro amb la pregunta de que me demostrin que estimen son pare, sa mare, la seva parella o qui sigui, tothom queda bloquejat. No saben per on sortir. I quan els tenc acorralats els obr una porta de sortida, i els dic:

- No cal que me responguis. No és per a mi la resposta. Si un dia la trobes, la resposta serà per a tu.

A on vos vull dur amb tot això que vos he contat fins ara? A parlar sobre els fonaments de la festa a la que vos he d'animar a participar.

Ara que hem obert les nostres ments i els nostres esperits per a rebre sense resistència, podem entrar en **l'essència** de la festa. I permeteu-me que vos torni a convidar a recórrer al nostre defenestrat diccionari:

Essència: *Allò per què una cosa és el que és. El que hi ha en una cosa de permanent i invariable. El que constitueix el fons de l'ésser, la naturalesa pròpia d'una cosa. Una bona comparativa mallorquina seria que l'essència és el bessó.*

Per tant, l'essència és allò invariable, és la naturalesa pròpia. La Setmana Santa és per viure i celebrar el significat dels darrers dies de Crist en la seva venguda; des de l'oració de Getsemaní al gran misteri del Gòlgota. Una significació, un missatge, que no ha variat en el temps. I això no canvia maldament estiguem a sa Pobla, a Sevilla, a Nàpols o a Jerusalem.

En canvi, m'heu de permetre que **relativitzi les tradicions** que envolten la festa perquè serveixen per a gaudir-la millor, per a penetrar millor en la seva significació, però moltes vegades ens quedem només en la superficialitat de la tradició, malgrat faci olor a naftalina, i no anem al bessó. Quan les tradicions estan farcides de l'essència de la festa, no fan més que créixer i perdurar en el temps. En canvi, quan les tradicions perden la seva essència, es tornen buides, i és quan hi ha crisi. Per això hi ha tradicions que apareixen i desapareixen. Perquè perden el seu significat, i els seus seguidors es senten deslligats d'elles.

La **gastronomia** de Setmana Santa ha evolucionat en el temps i en l'espai. No es menja el mateix avui que fa dos segles endarrere, i tampoc es consumeix el mateix a Mallorca, que a Marsella o a Bogotà.

El mateix ocorre amb les **confraries**. No hi han estat per temps immemorials, de fet, són bastant recents, i només a certs llocs. Així com les hem vistes néixer, també les veurem morir. De fet aquest és el sentit unànime que m'han transmès les persones que estan al capdavant de les nou confraries de sa Pobla: els confreres cada dia són manco (veure Taula 1), no s'impliquen, i el sentiment majoritari és que participen de les processos com si es tractés de sa Rua de Setmana Santa, un carnaval temàtic. I aquesta buidor dur més crisi de participació, perquè les processos demanen solemnitat, una retirada cap al nostre interior per treballar l'essència de la festa, i no precisament exterioritzar bulla i bauxa com ja feim pel Carnaval. Es preveuen temps de canvis en dia es retirin els cap pares actuals de les confraries, perquè davant l'absència de relleu, ningú els substituirà. La seva il·lusió i ganes lògicament també van a la baixa. Ells són els darrers guardians d'aquesta tradició que qui sap el temps que li queda.

Les tradicions i els costums han de beure permanentment de la font, de l'essència, per a mantenir viu el seu esperit. L'essència

de la festa, a imatge de la sang que permet funcionar a l'organisme, és el caliu que mantén la festa viva i no deixa que es converteixi en una experiència buida.

Me sap greu dir-vos que la **meva limitació actual** no me permet concebre l'essència del Misteri del Gòlgota, de la mort de Jesús a la creu. Crec que l'intueix un poquet però no sé, i per tant, no vos puc transmetre més de fins allà on jo arrib. Tot això va de la venguda d'un ésser diví, celestial, els cristians ho coneixem com a: el Fill de Déu, Jesucrist. Que vengué per a recordar a la humanitat que la veritat, l'existència, no és la que percebem pels sentits, no és la d'aquí i ara, sinó que hi ha una eternitat de la que nosaltres en formam part, i que és molt més gran del que ens podem imaginar. La venguda de Jesús va de l'existència humana.

La **ciència, la filosofia i les religions** tenen un mateix principi: la significació de l'existència. I així com un profunditza en elles hi veu manco contradiccions i més complementarietat. Necessariem cent

pregons com el d'avui només per nombrar els científics i filòsofs alineats amb les religions. Recordem que la paraula religió ve del llatí religare, que significa tornar a unir, connectar. I què s'ha de connectar? Idò a l'ésser humà, la part terrenal, amb la divinitat, la seva part espiritual. Des dels presocràtics als filòsofs contemporanis trobam una impressionant riquesa d'aproximacions i explicacions a aquesta qüestió.

I en canvi amb l'entrada del **racionalisme** es reprengué una deriva que no ha deixat de créixer per a deslligar l'espiritualitat de la vida humana, i que quan es parla d'eternitat contesta rient: "quin doi, la vida són dos dies. Aprofita tot el que puguis, i en estar morts, no hi ha res pus". A vegades me diuen: "demostra que hi ha vida després de la mort". I jo els dic: "demostra tu que no n'hi ha". Jesús va venir per a recordar-ho. I després d'ell no només un exèrcit de científics, filòsofs i religiosos, sinó les cada vegada més conegudes experiències properes a la mort i la gernació de metges i especialistes que en parlen.

Confraria	Nombre de confreres registrats (estimació)*	Nombre de confreres que es vesteixen a les processons (estimació)
L'Hort de Getsemani	90	45
Sant Antoni	110	55
Sant Tomàs d'Aquino	180	170
Mare de Déu de Lluc	150	70
Bon Jesús	150	80
Sant Isidre Llaurador	55	30
Donants de Sang	65	15
Santa Margalida	50	20
Sant Pere Apòstol	12	5
TOTAL	862	490

**Estimacions proporcionades per les presidències de cada una de les confraries. Cada confraria té la seva forma de cobrar les quotes: n'hi ha que van casa per casa; n'hi ha alguna que encara ho passa pel banc; i n'hi ha que esperen a que hi vagin els confreres a pagar. I no tots els confreres registrats paguen la quota: n'hi ha que només paguen si es vesteixen per l'any en qüestió; n'hi ha que no paguen i surten; i n'hi ha que paguen i no surten.*

Jo confés que me trob en el **bosc obscur de Dante** a La Divina Comèdia, tot i que me pens començar a destriar alguna petita clariana, però no n'estic segur. Per anar aclarint aquest bosc obscur es requereix posar-hi esment, atenció, fer-hi feina cada dia. Això no va d'anar a missa una vegada a la setmana, ni de fer un retiro espiritual, ni de fer dos cursets de mindfulness. Això va d'una **experiència interna**, que té en el nostre exterior a un aliat o a un enemic, segons com ho mireu.

El món exterior, el món sensible, és un **aliat** si l'usam correctament per a propiciar que la nostra vida interior s'avivi, creixi i transcendeixi. D'aquí la celebració de la nostra Setmana Santa i del missatge que hi ha darrera el misteri de la mort a la creu de Jesús. Però el món exterior és **enemic** sinó aconseguim combatre la seducció diària, a imatge de la serp que va seduir a Adan i Eva, i que ens dur per un camí de perdició, i que propicià l'arxiconeguda "caiguda" al món sensible, el que veim aquí i ara tots nosaltres, i ens allunya del "paradís", del món suprasensible, de l'eternitat que Jesucrist amb la seva resurrecció ens recorda.

Però no ens centrem tant en la importància de l'exterior, sinó a com gestionam nosaltres **la nostra voluntat**, cap a on dirigim voluntàriament la nostra mirada. Als meus fills, quan fan un acte egoista, o es molesten malintencionadament entre ells, o abusen en una situació determinada, els deman:

- Quan has fet això a qui estaves escoltant: a l'angelet o al dimoni?

Els dic que les figures de **l'àngel i el dimoni són al·legòriques** i no cal que la cerquin a defora, sinó que tots ho duim dedins. Podem usar termes com ego si volem ser més moderns. Som nosaltres mateixos. Som les dues cares d'una mateixa moneda. No hi ha persones bones o dolentes, hi ha bones i males intencions, bones i males actituds o bones i males accions. I tots tenim la capacitat d'exercir-ne unes o les altres.

Aquí rau **la nostra llibertat**, l'autèntica. I no la falsa llibertat, el llibertinatge, a través de la seducció que "el dimoni" usa a través dels plaers. Ens presideix Sant Antoni qui coneix bé què significa ser temptat pel dimoni, motiu pel què els poblers omplim el nostre poble de festa, tot i que sovint sense saber per què. I aquesta mateixa llibertat la podem usar per a seguir vivint distrets o en canvi centrats en la naturalesa de la nostra existència i que és el bessó de la Setmana Santa.

La seducció de les distraccions ens duen a la bauxa, el renou, l'alcohol, la promiscuïtat, la riquesa material, els doblers, l'aparença física, l'estatus social. En definitiva ens empenyen als plaers de la vida, la gran seducció, irresistible sinó ens hem preparat adequadament. I aquí és on hi ha el gran engany, Matrix en terminologia cinematogràfica, confondre els plaers de la vida, amb el camí que ens durà a la nostra llibertat, que no és altra que la felicitat. Per tant, per favor, no confonguem plaers amb felicitat, qüestió que per altra banda ja plantejaven entre d'altres Plató i Aristòtil.

Els textos bíblics ja parlen de **Sodoma i Gomorra**, i també Jesucrist vengué en un moment on el camí esbiaixat que prenia la humanitat requeria de correcció per no deixar-nos seduir per les temptacions terrenals i usar la nostra llibertat per a transcendir aquesta vida terrenal i anar cap a la vida espiritual que és l'autèntica.

Els plaers tenen per bandera frases com:

- A viure, que la vida són dos dies!
- I tantmateix, d'alguna cosa hem de morir!

En canvi la felicitat, s'abraça a frases com:

- Estimau-vos els uns als altres, tal com jo vos he estimat. De l'Evangeli de Joan.

A través de l'amor, aconseguirem la felicitat i transcendirem. Per tant, l'essència de la festa està en celebrar que hi ha una vida espiritual, una eternitat, un vast univers desconegut als ulls sensibles, i que requereixen de la

vivència suprasensible per assolir, el que en llenguatge cristià diem: trobar-nos amb Déu. Per a fer-ho requerim d'un **compromís** amb nosaltres mateixos per estar atents, permanentment, cada dia, a qui domina el nostre pensament i les nostres accions: el dimoni amb les seves temptacions i plaers, o l'àngel amb l'amor cap a nosaltres mateixos i cap als demés, com a energia suprema que ens durà a la felicitat i a la vida eterna. Felicitat és compartir, és donar, és pensar en els demés. D'això va la Setmana Santa.

Això implica arraconar **el nostre ego, la nostra vanitat, els nostres plaers**. Qui està disposat a abandonar els plaers? L'efecte placebo que generen els plaers damunt nosaltres és tan temptador, que si un no té un ferm compromís per a experimentar la veritat, serà pràcticament impossible renunciar a ells. Així les distraccions seguiran dominant el nostre dia a dia: plataformes de televisió per cable, futbol, realitats morbosos, premsa groga i rosa, agendes plenes de dinars i sopars, viatges per a col·leccionar llocs o simplement per a desconnectar.

I aquí entra un darrer concepte: **desconnectar**. L'essència de la Setmana Santa ens empeny a connectar-nos a la vida, a viure-la intensament, sense absurdes distraccions. Però en canvi vivim moments on tot està orientat a desconnectar:

- "Relaxa't i desconnecta"
- "Viu la vida i desconnecta".

Aparentment ens empenyen a desconnectar de la feina i de les nostres ocupacions domèstiques, però en realitat ens aboquen a la pura distracció per entretenir-nos, passar-nos-ho bé i gaudir dels plaers de la vida. Quan en realitat el que necessitam és **connectar-nos a la vida**, estar presents i no distrets, i que la recerca de la felicitat no es confongui en caure en la trampa dels plaers. Això no és nou. Aristòtil ja va plantejar que l'oci tenia aquesta finalitat transcendent, era el temps que havíem d'usar per a connectar-nos, i no la de caure en les distraccions i desconnexions que experimentam amb el plaer.

Aquesta és la **meva convidada** per a tots vosaltres. M'he esforçat per oferir-vos, des de la humilitat del meu pensar, sentit i imaginar, un pregó de reflexió i profunditat, perquè consider que ja està bé de distraccions i superficialitats. Si vos dic: "Vos anim a que celebrem aquesta Pasqua intensament", esper que ho faceu amb un renovat esperit i que vos aferreu a la vostra llibertat i prengueu consciència de com viure aquesta Setmana Santa.

No vos **deixeu arrossegar pel plaer dels sentits**, l'evasió de la ment, i l'absència de sentiment.

1. Regalau demà els típics rollos al vostre fillol, i que el seu gust renovi el lligam al que vos vàreu comprometre en el seu bateig i en l'acompanyament espiritual que hauríeu de fer.
2. Feis panades, risses i robiols, junts i en família, rient i compartint, i que cada mossegada tengui gust a eternitat.
3. Participau de les processons: si vos vestiu, que cada passa vos connecti amb la vostra essència, amb qui sou, i acabeu la processó renovats i amb més ganes de viure. Si no vos vestiu, participau i deixau que només sigui el so dels tamborers i de les cornetes els qui regnin la nit i que vos elevin en aquest viatge interior.
4. I participau de les celebracions religioses amb les piles ben carregades, veniu a l'església amb el propòsit de trobar respostes i de transformar-vos. Veniu amb qualche cosa que aportar i compartir, i no només espereu a rebre i a veure què vos diran.

Jo seguiré amb la meva particular travessia pel bosc obscur de Dante amb la fe instal·lada al meu cor per anar avançant.

Vos anim al mateix. I a aquells de vosaltres que ja hagueu superat el bosc obscur, la meva admiració. Siau la llum del món per a què els altres vegem quin és el camí i ens recordeu que és possible aconseguir-ho.

Per molts d'anys.

Bus a Crestatx

SA POBLA - CRESTATX - SA POBLA

Servei d'autocars del Parc infantil del polígon Can Trò a Crestatx
Horari: de 9 h a 20:00 h.

Servei de transport per a persones amb mobilitat reduïda
Horari: de 10h a 12h i de 16h a 18h

Ticket anada: 1€ tornada gratuïta

Aconsellam l'ús del Bus per descongestionar el trànsit a Crestatx i evitar desplaçaments, accidents innecessaris.
Recordam que hi haurà aparcament habilitat per automòbils.

PANCARITAT CRESTATX 2025 TRASTS

Es posa en coneixement de tots els qui utilitzen TRASTS de la Parròquia el dimarts de Pasqua (22/04) a l'esplanada de l'oratori de Crestatx, que podran passar a pagar per l'oficina de la Parròquia abans de dia 15 d'abril (els dimarts de 17.00 a 18.30 hores). Si dia 15 no han estat abonats, se cediran a altres per ordre de llista d'espera. La Parròquia habilitarà un espai dins els jardins per a la gent que vulgui quedar a berenar o dinar i no facin calderó... Els TRASTS gestionats per l'Ajuntament, es distribuïran divendres 18 d'abril a les 8 hores a Crestatx.

Informam que la zona d'aparcament estarà ubicada a un solar abans d'arribar a l'ermita, estarà degudament senyalitzat. Per tant, a la zona d'esbarjo del costat de l'ermita únicament i podran accedir els vehicles per descarregar i carregar, i després s'hauran d'estacionar a la zona habilitada per l'aparcament.

Tercera festa de Pasqua Diada del Pancaritat 22 d'abril de 2025

- 09:00 **Repic de campanes** al cloquer de l'església parroquial de sa Pobra.
- Tradicional **romiatge a Crestatx** on la patrona de sa Pobra, santa Margalida, és portada pels barretiners i barretineres.
 - Durant tota la diada **sonada de les colles de xeremiers** "Els Xirois", "Germans Aloy" i "Xerebiols". També actuarà la Xaranga de la banda de música de sa Pobra.
- 10:30 **XIX Concert de Pasqua** a càrrec de la Coral de sa Pobra.
- 11:30 **Missa solemne.**
- 12:30 LXI Certamen de **Cançons de Treball del Camp** de Mallorca i **Festival Infantil** de la Cançó Poblera a càrrec dels alumnes de l'escola Festa de sa Ximbomba.
- 15:30 Jocs i corregudes de **joies.**
- 17:45 Volada d'avellanes, coets **fi de festa.**
- 18:30 Retorn a sa Pobra i **cloenda** del romiatge.
- 19:30 **Arribada a sa Pobra**, entrada pel carrer Comerç, carrer Mercat, plaça Major i carrer Església fins l'església parroquial i a continuació **Ballada popular** a càrrec de Marjal en Festa a la plaça Major.

Coral i Banda de sa Pobla

Organitza:

amb la col·laboració de:

Ajuntament de sa Pobla

Parròquia
Sant Antoni Abat

Banda i Escola de

Música de Sa Pobla